

UNOTT ÉLET

Hát hol is kezdjem, végülis én csak egy átlagos lány vagyok... Haha...haha. Na jó ez borzalmas volt, nem illik már a megismerkedés pillanatában ilyen sokat hazudni. Nem gondolod? Az igazat megvallva elég távol állok az átlagostól, unalmas az talán vagyok, de átlagos? Az közel sem, de már gondolom unsz egy kicsit, szóval a tárgyra térek. Képes vagyok mások gondolatait olvasni. Jó-jó ez sem teljesen igaz, sokkalta többet tudok annál, mint csak szimpla olvasás. Konkrétan bele látok az elmédbe, látom a gondolataidat úgy, ahogy mások egy filmet néznének. Bár azért látod, hogy az nem lenne olyan kapós cím, „Lány ki filmként látja elméd”. Hmm. Így leírva nem is annyira rossz, bár közelebb áll egy kattintás vadász dokumentum filmhez. Én meg még nem tettem semmit, hiszen most is csak a buszt várom.

Gyors téma váltás. Tudtad, hogy milyen unalmas a legtöbb ember gondolatai. Nézzük például azt az ősz, hosszú szakállas fazont tőlem jobbra, konkrétan csak annyin jár az agya, hogy hány kiló húst rendeljen. Ahj... Tekintsünk inkább arra az idősebb nőre, áh, manikűrjén gondolkodik, kicsit érdekesebb, de még képet sem tud az agyában kreálni, csak szavak. Ilyen bénát. Oh itt van mögöttem egy kis tizenkét éves srác, hátha a gyermeki elméje többet tud. Lássuk csak!! Oh...oh...öhm... jobb lesz, ha ezt nem említem meg neked, kicsit szomorú, hogy már ilyen hamar ezeken jár az a már „romlott” elméje. Phu, szerencse. Időközben megérkezett a busz, gyors felszállok, majd ott folytatom a belső monológot, ha nem haragszol.

Amúgy most jut eszembe, hogy még csak be sem mutatkoztam. Miért nem szóltál? Jó nem mintha hallhattam volna, úgy érzem az én belső monológom, hamarabb lesz papírra vetve, minthogy te válaszolhass a kérdéseimre. Na de vitát félre téve. Vanda vagyok, de nyugodtan hívj csak Vandának. Nem szerettem, ha becéznek.

Általában a busz út, amíg eljutok az egyetemre, szokott lenni a legrosszabb, ilyenkor a többség gondolatai nem csak borzalmasok, hanem még kritizálók. Szidják az embert a táskája, a ruhája a kinézete miatt és mostanában nem csak férfiak, hanem nők és kis gyerekek is „olyasmiket” képzelnek rólam. Gonoszok. Egyszerűen gonoszok, én mondom neked.

Bár néha, vannak meglepetések, egyesek egy perc alatt egész trilógiákat tudnak álmodni. Mint például ott az ajtónál, az alacsony, rövid szőkés hajú srác. Nem most látom először, mindig egy megállóval az enyém előtt száll le és szinte minden egyes nap, amíg a buszon van az elméjében egy távoli fantázia dús királyságban kalandozik. Néha ismétlődnek a történetei, de többségében

folytatja. Kinézetre nem a legszebb, de én mégis imádok feléje bámulni, bele lesni a kis tudatába, olyan mintha egy sorozatot néznék, amit egyedül csak én láthatok. Ilyenkor elfelejtem a sok bénaságot, perverzséget és igazán kiváltságosnak érzem magam. Elszoktam néha tűnődni, ez a srác, hogy képes mind erre? A telefonját nyomja, figyel a buszra, közben pedig egy mágikus világot ment meg a gonosztól. Hogy csinálja? Mások még gondolataik sincsennek, erre itt van ő.

Kíváncsi lettem, így amikor ma leszállt a buszról én is utána mentem. Csak mi ketten szálltunk le, de ő olyan gyors és precízen megindult jobbra, mint akinek előre belenne programozva az útvonala, időt se hagyott, hogy hozzászóljak. Jó nem gond, de azért remélem, hogy nem egy robot. Csak nem egy robot? Vagy már a robotok is ilyen csodásan tudnak ébren álmodni? Oh...hupsz kicsit elgondolkoztam és a srác már el is tűnt. Na remek, se srác, se busz. Ki gondolta volna, hogy pont a saját gondolataimban veszek el.

Egy fél órával később már az egyetemen szenvedtem, de valahogy képtelen voltam kiverni azt a srácot a fejemből. Fura az óra elég unalmas volt, mármint nem az volt fura, csak ilyenkor kb. mindenki valami másról álmodik, nekem pedig ez olyan mintha csak váltogatnák a csatornák között, de most. Most valahogy nem volt kedvem ehhez, csak azon tudtam gondolkodni, hogy vajon holnap újra látni fogom-e őt. Képes leszek valamit kitalálni, hogy hozzászólhassak? Ahj... annyira jó lenne, ha ő szólna én hozzám először. Ahj... miért nem tudnak ezek gondolatot olvasni??

- Még mindig rajta rágod magad? – szólt hozzám egy női hang

Jobbra tekintettem és ott ült mellettem egy hosszú, göndör hajú lány. Mondhatni ő volt az egyedüli, aki jegyzetelt az órán, azonban attól, hogy a tekintete nem volt felém fordítva, a tudatában mégis hozzám beszélt.

- Hagyjál Sári! Ez most más.
- Más? Más, mint az előző kettő „más”? Vagy „más-más”?

Sári idéző jelezgetett a bal kezével, miközben a jobbal továbbra is irt. Nem is beszél ennyit a professzor, amennyit ez a leány irkálgat.

- Más-más. És ne mutogass a kezeddél!
- Aha... ha te mondod. – egy rövid kételkedő tekintet küldött felém, majd megint elfordult
- Ő az! Az, ha mondom!

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

Most először Sári letette a tollát, a jobb kezét ráhelyezte az asztalra, majd megtámasztotta vele a fejét és mosolyogva rám nézett.

- Rendben van Vanda. – szólt hozzám még mindig a gondolataiban – Mesélj! Milyen ez a te legújabb lovagod?
- De hát már elmeséltem.
- Oh... mondjuk, hogy nem nagyon figyeltem.

Ekkor Sári a bal kezét az állához tette és egy rohadt magas, izmos, fekete hajú, szakállas srác képét képzelte el.

- Ez lenne az?
- Nem. – csak legyintettem
- Hmm... akkor ez?
- Nem.

Ez a lány néha az örletbe tud kergetni. Csak a saját álom pasijait képzelgeti el. Nem is érdekli, hogy...

- Héé Vanda figyelj!
- Mi az?!
- Szerintem ez lesz az.

Az álom képre, amelyet elém helyezett sokáig nem tudtam reagálni, csak holt tekintettel bámultam a vigyorgó képére.

- Ez egy ogre. Ez egy csúnya, zöld, hagyma szagú ogre!
- Oh már az illatokat is érzed a gondolataimon át?
- Nem, de ezt könnyen kifiguráztam.
- Hm, igaz, de te is tudod a hagymának rétegei vannak és ahogy erről a fickóról beszéltél, azt mondtad, hogy több van alul, mint amit a felszín mutat.
- Tudod mit? Úgy teszek, mint aki értette, hogy miről beszélsz.
- Oh. Akkor érdekes beszélgetéseink lesznek, ha mindketten ezt fogjuk csinálni.

Sári az utolsó mondatával úgy felhúzott, hogy hozzám nem illően kicsit magasabbra vettem a hangfokot.

- Te kis...

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Dolion kisasszony! – kiáltott rám a professzor – Megtenné, hogy hagyja figyelni Tisza kisasszonyt és a szerelmi kóválygásairól való pletykákat az óra utánra hagyni?

A professzor szavára az egész terem rám figyelt és a hirtelen sok miatt nem is tudtam, hogy mit válaszolják, így csak reflexből meghajoltam.

- Persze uram, elnézését kérem!
- Megbocsájtva, de ne forduljon elő többet. Leülhet.

Blabla bla. Ostoba rohadék. Még hogy szerelmi kóválygás, látom én, hogy min jár a te kis agyacskádnak te vén kujon. Na mindegy, én nem vagyok haragtartó. Azzal amúgy se juthatnék előrébb, szóval gyors Sári felé fordultam és ennyit mondtam.

- Óra után a parkban.
- Okés!

Nem sokkal az óra után már Talpig Tommy kávézójában ültünk Sárival és szürcsölésztük a tökéletes latte blakmfkafnvdjyoakdfjvodlamfndjklfma belemisszimót.

- Nem úgy volt, hogy egy parkban találkozunk?

Ahj Sári és az ő felesleges kérdései.

- Dee... úgy volt, azonban megéheztem.
- Akkor meg miért nem eszünk?
- Miről beszélsz? Hiszen ez itt étel.
- Nem. Nem az.

Ez a lány. Tényleg ért hozzá, hogy hogyan sétáljon az idegrendszerem húrjain.

- Ne tereld el a témát! Ééééés! Megtennéd végre, hogy a szádat is használnád a beszédhez?

Sári sóhajtott egyet, amelyet legyintéssel követett.

- Minek? Úgy is olvasol a fejemben.
- Ez igaz, de nem akarom, hogy azt higgyék az emberek, hogy én itt epekedve traccspartizok egy némával.

Sára ekkor körbenézett, majd vissza rám.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Ugyan Vanda. Ezt túl gondolod, senki sem filózik rajtunk.
- Oh, higgy nekem. Itt már legalább mindenki fejében egyszer megfordultunk. – ekkor rámutattam egy srácra – Kivéve annál az alaknál, ő csak azon gondolkozik, hogy mennyire imádja a sajtos pizzát. Bár róla nem akarok beszélni.
- Kár, pedig róla szívesebben hallanák dolgokat, de rendben van Vanda. Beszélek normálisan csak nem szeretem, amikor előttem be...
- Befejezem, amit mondasz?

Erre Sári nem mondott semmit, sőt nem is gondolt semmit. Csak olyan gonosz tekintettel nézett a szemembe, amelyet még nem láttam tőle.

- Jó-jó bocsí nem akartam. Nem fordul elő többet.

Sári engedett a gonosz tekintetéből, viszont összekulcsolta a karjait.

- Tudod mit, inkább te beszélj! Mi a helyzet ezzel a „lovaggal”?

ESTI ELMÉLKEDÉS

Most már este van és az ágyon fekvé gondolkozok. A Sárival való taktikai konzultációm gyümölcsözőnek bizonyult. Áh ugyan kit akarok én itt álltatni? Az én fejemben nem olvas senki se! Az egész egy nagy semmi volt. Nem kerültem közelebb azon történetek forrásához.

- Áááááh!

Hupsz. Ezt hangosan kimondtam? Ahj. Kicsit nehéz írásban gondolat és beszéd közt különbséget tenni, vagyis miket beszélek? Milyen írás? Mi van? Ahj... kész ebbe én bele örültem. Miért nem veszi észre, hogy mindig őt nézem a buszon.

- Szia!

Ez mi volt? A saját gondolatom is beszél hozzám? Te nem tudod? Hahó gondolat! Mennyi hármincötezer hatszázhatvan hatszor négy? Hmm... csend. Akkor csak nem gondolat volt. Vagy mondjuk nehezet kérdeztem én se tudnám erre a választ így, hogy várom el a tudat alattimtól.

- Szia Vanda!

Nem, ez a hang kívülről jön. Gyorsan felkaptam a fejem a párnák közül és az ajtóm felé pillantottam, ahol ott állt egy még nálam is apróbb leány.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Oh szia húgocskám! Lilli mond mit szeretnél?
- Min gondolkoztál el ennyire? – ekkor Lilli neki dőlt az ajtó félfának – Talán egy újabb srác?
- Nem, nem az.
- Hmm... pedig annak tűnik. – ezzel Lilli el is indult dolgára
- Azta Lilli netalán tán gondolat olvasó lettél?
- Áha! – szinte a mondat végére azonnal visszaugrott az ajtóba – Szóval még is az. Nem, nem lettem az, de te olyan vagy, mint egy nyitott könyv könnyen tudlak olvasni. – majd ezután újból elment

Pimasz. Legalább megvárhatná, hogy itt osszam ki. Tudod kinek van kedve utánad menni.

- Nagyon szépen köszönöm a bókot!!
- Nagyon szívesen!
- Várj! Nem is vagy rá kíváncsi?

Ez egy kicsit meglepett. Ilyenkor már rég kérdezgetni szokott. A pimaszka fejében pedig semmi más csak az az új sláger megy újra meg újra.

- Áh, nem érdekel engem a legújabb „szenvedélyed”. Úgy is elmondod majd, ha akarod. Mellesleg anya azt üzeni, hogy harmincöt másodperc és közös vacsi.
- Ahj...
- Pontosan. Szóval készülj fel és gyere le.

Remek! Most kelhetek fel. Ebben a családban senki sem foglalkozik velem? Tudják, hogy mennyi energiába kerül feltápaszkodni innen? Igaz én se, de ha tudnám, biztos a fejükhöz vágnám. Végig mászni a folyosón jó, hogy nem vagyunk mi állatok. Aztán meg lemászni a borzalmas házi koszt ért. Minek akar közösen vacsorázni velem, a pimasszal és a diktátorral? „Közös vacsi” blabla, hogy lehet közös a vacsi, ha apa nincs is itt?

Oh...leértem. Felejtsd el, amiket mondtam.

Az asztalnál, már ott ült a pimasz és a csöppnyi diktátor a börtön őr pedig most rakott rá az asztalra egy tálnyi palacsintát. Visszavonom megérte lejönni a házi kajáért.

- Na szóval csak itthon vagy? Olyan csend volt már kezdtem aggódni, hogy valahol kóvályogsz.
- Ühüm.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

Nem igazán volt kedvem az anyával való társalgáshoz, így csak leültem és neki kezdtem a falatozásnak.

- Gugugágá! Gáágáá!
- Látod még Berni is aggódott érted.

Teli szájjal és a lehető legnagyobb éretlenkedő tekintettel néztem anyámra, majd a kis diktátorra.

- Tudod szerintem egy kicsit baj, hogy lassan három éves, de még csak ennyi beszédre képes.

Anyám reflexből átölte a kicsit és gügyögő hangon kezdett beszélni.

- Ugyan, ugyan nem baj. Majd megszólal, amikor szeretne.

Őszintén kevés dologban szoktam egyetérteni a húgommal, de a tekintettünk találkozása, azt sugallta, hogy ez egy azon ritka esetek közül.

- Biztos vagyok benne, hogy sok kis érdekes gondolat bújhat meg az aprócska fejecskéjében.
- Háát... amennyire én nézem inkább világhatalomra törő terveknek tűnnek.

Csak, hogy tisztázzuk. Engem is eléggé meglepett, amikor hallottam a kicsi tervét arról, hogy hogyan foglalná el az új reptért. Bár lehet minden baba gonosz és idővel kinővik.

- Vanda! Hogy mondhatasz ilyet! Mért vagy ma ilyen?
- Pasi ügy. – válaszolt Lilli, majd folytatta tovább a palacsintáját

Anyám szemei felcsillantak és már előttem termett egy jegyzetfüzettel.

- Tényleg? Mesélj! Mindent hallani akarok!

Ebben a pillanatban másra se tudtam gondolni, csak arra, hogy vajon pillantással lehet-e ölni. A mai teszt alanyom, nem fulladt bele a kajájába, de egyetlen sikertelen eredmény nem mondja azt, hogy nem lehetséges. Bár ettől még sajnos válaszolnom kellett anyámnak.

- Hát van ez a srác...
- Igen. – anyám bele is vágott a jegyzetelésbe – Folytasd!
- A buszon...
- Igen. Folytasd!

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Várjunk, várjunk! Először is, miért jegyzetelsz? Másodszor honnan szerezted ezt a füzetet?
- Oh édes, nem lényeg, csak szeretném megörökíteni a fontos pillanatainkat.
- Minek?! Ez nem is az első srác, akiről mesélek.
- Ez igaz, de remélem, hogy ez lesz a végső. Sose lehet tudni. Szóval kérlek folytasd.
- Hát öhm... ennyi.
- Oh... ennyi?

Anyám felvette velem a szemkontaktust, majd lelökte a füzetet az asztalról.

- Azt hiszem még se ez lesz a végső. Na mindegy. Hogy ízlik a palacsinta?
- Anyaa!!
- Jó-jó édes, öhm... figyelj...

Őszintén szólva ez teljesen felesleges volt, meg is kíméllek az egésztől. Régen az anyámmal való beszélgetéseknek volt valami hasznuk, de manapság csak ugyan azokat a már bejáratott dolgokat emlegeti, mint valami rossz lejátszó. Fogalmam sincs, hogy minek beszéltem egyáltalán vele erről. Mégis mit tudhat ő? Csak egy buta liba, akinek, ami gondolat kipukkan a fejében, azt a szájával ki is adja.

Már ebből is látszik, hogy apa eszét örököltém. Ja, végülis apát valahogy kifogta. Hmm... lehet csak ért a dolgokhoz? Áh... az lehetetlen. Vagy még se? Maradjunk annál, hogy vaktyúknak is van esélye kútra járni. Hm, nem hiszem, hogy ez mondás pont így van. A fenébe, talán ragadt rám valami anyámtól is.

Jó-jó-jó elég lesz a felalá járkálásból ideje kieszelni valami tervet és akcióba lendülni!

Áh meg is van! Mivel nincsen semmi konkretizált nyomunk ezért szenvedős módszert kell alkalmaznom, holnaptól körbejárom a várost, valahol csak meg lesz!

- Vandaaaaaa!

Mit akarhat már anyám megint?! Biztos valami ostoba plusz feladat. Ha nem reagálok elsőre, akkor lehet, hogy már nem én leszek a kiszemeltje.

- Vandaaaaaaaaaaaa!

Nem vált be.

- Igeeeeen!?

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

Siri csend, ilyenkor bezzeg nem képes válaszolni. Már odarohantam a szobám ajtajához és onnan kiáltottam.

- Tessék!!!!?
- Holnap el kell mennem valahova és neked kell, majd egy ideig vigyáznod Bercire.
- Mi? De mi van Lilivel?
- Most rajtad a sor, nincs kibúvó.

Ezen vitázni is értelmetlen, hát jól van, bécicsösszé tettek. Azonban ez nem fog megállítani, holnap így is úgy is kimegyek keresgélni. Amúgy is szüksége van a kis „uralkodó jelöltnek” a friss levegőre.

PARKI ŐRJÁRATOZÁS

Phu, de furát álmodtam. Azonban ez most már mindegy. Eljött a nap! Indul a járőrözés!

- Ne feledd, hogy ma te vigyázol a kicsire.
- Ez most a saját gondolatom volt?
- Nem hiszem, ha csak nem te is erre gondoltál.

Az ajtó felé néztem, ahol ott állt a húgom indulásra készen felöltözve.

- Először is, miért rontod el a kedvem ilyen korán? Másodszor, hogy voltál képes reggel ötkor felkelni? És megint másodszor, nem vigyáznál inkább rá te?
- Hmm... hadd gondolkozzak egy kicsit rajta. Hát imádom látni az arcot, amit ilyenkor vágsz, aztán nem hajnali öt van, hanem kilenc szóval egy ideje már helyetted dolgoztam, de az én munkaidőmnek ezzel vége és nem. Nem vigyázok rá, helyetted. Na pá! Én mentem!

Bleh! Elnézést az undorítótságért, de erre máshogy nem tudtam reagálni, csak egy nyelvnyújtással. A hazugocskája nem is gondolkozott el rajta, minden elmélkedés nélkül reflexből tudta, hogy mit fog mondani. Azt hittem csak anyám képes így elrontani a kedvemet, hát valahova mennie kellett az ő génjeinek is, inkább ő, mint én.

Na hol is van... Várjunk!! A fenébe, már kilenc van? Le fogom késni az őrjáratot, mi van, ha éppen akkor érne oda, ahova én is, de mivel én nem megyek, ezért én nem fogok oda érni, akkorra, ahova oda kéne érni, mikor ő is oda érne. Ahj. Esélytelen. Inkább visszahuppanok az ágyra. A kicsi úgy is le tud lenni magában, hiszen most is el van. Egy csőd tömeg vagyok. Még az időmet se tudom pontosan bemérni. Ez nem igaz. Nem igaz, nem igaz.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

Vagy! Várjunk csak. Mi van, ha ez maga a sors keze? Talán azért aludtam el, mert így pont későn érnék oda, ahova kell, ami igazából csak szerintem késő, de az ő időbeosztása alapján az lenne a megfelelő időpont. Génusz vagy Vanda és még Fortuna asszonyság is rád mosolygot.

Na hol van az a kölyök! Indulunk a parkba!

Nem sok időt vesztettem, hiszen szerencsére öt perc alatt elkészültem, na jó tizenöt... negyvenöt, de ez most mellékes a park közl volt. Igaz, miután kimentem az utcára legalább egy percig gyalogoltam, mire feleszméltem, hogy a „járőr társam” nincsen vele, de most ez is mellékes. Neki fel sem tűnt és nem mintha most tanulna megbeszélni normálisan, majd azonnal spicli lesz belőle.

- Nem igaz kis krapek?
- Mit keresel itt te harmadlagos nő személy? Hol van az az egyén kinek megnevezése nem más, mint ANYA?
- Wáo... ez még gondolatnak is sok volt. Még jó, hogy kimondani nem tudtad. Kár, hogy csak én értelek meg, valakinek igazán többet kéne veled foglalkoznia.
- Nem válaszoltál a feltett kérdésemre!
- Tudod mit, ha elengeded ezt a gondolat menetet, akkor elviszlek magammal egy kalandra. Mit szólsz?
- Oh, kaland? Szupi. Jó.

Phf, komolyan csak ennyi kellett, hogy végre kölyökként viselkedjen? Végülis a kaland szó még engemet is lázbahoz, kivéve az az egy éjsza... tudod mire gondolok.

Felcsatoltam Bernit magam elé a gyermekhordozóba és már úton is voltunk.

- Hogy lehetsz ilyen nehéz?
- A legnagyobb terhet csak azok tudják cipelni, akik igazán méltóak rá.
- Oké túl sokat nézed azokat a történelmi csatornákat, ma este mesékre alszol el.
- Hát így bánnak azzal ki más? Meg vonják tőle azt, mit igazán szeret.

Őszintén fogalmazva az a rövid idő alatt amíg eltántorogtam vele a parkig még legalább harminckettő ilyen filozofikus idézetet elmondott. Persze másoknak mindez csak úgy hangozott, hogy „Gugugágá”, így még szép, hogy én tűntem az örültnek. Vagy lehet az is vagyok és nem tudok gondolatot olvasni? Áh nem. Azért örülök, hogy végre beértünk a parkba, így már nem kell többet magyarázkodnia.

- Hol van kaland?

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Ahj...
- Kaland!! Szavadat adván nekem kalandért, hát hol lenni eme kaland? Átverni te engem? Elárultál? Et tu, Vanda?
- Áh nézd! Madár!
- Oh... madár. Madár. Szép madár.

Na jó fogalmam sincs, hogy hogyan kezdett el hirtelen már latinul gondolkodni, vagy hogy honnan szedte ezt a Shakespeare-i gondolat menetet, de az már biztos, hogy több rajzfilm kell neki. Okés térjünk rá a fontosabb dolgokra. Hoztam magammal egy hátitáskát benne minden dologgal, ami csak szükséges lehet az akcióhoz. Mint például ez a térkép a parkról, áhá meg is van a közepén lévő szökőkútnál fogunk kezdeni, irány a középpont!

- Berni, a szökőkúthoz megyünk!
- Mi lenni eme „szökőkút”?
- Víz mondja pju-pju, majd fellővel a magasba.
- Áh, lenyűgözőnek hangzik. Hadd lássam ezt csodás fegyvert. Irány a csodafegyver!

Kölykök és a képzelő erejük. Bár neki is ilyen ereje van. Ah... látni akarom. Beszélni vele. Miért nem szólított le ő engem. Na mindegy. Megoldom, hogy újabb esélye legyen rá.

A szökőkúthoz vezető utamat egy nem várt komplikáció kezdte megakadályozni, melyet le egyszerűsítve úgy lehet nevezni, hogy szégyen érzet. Persze nem azt szégyelltem, hogy egy random idegen srác után kutattok, akinek lehet, hogy borzalmas lesz a hangja. Jaj, istenem ne legyen rossz hangja, kérlek! Inkább az zavart, amit mindenki gondolt rólam, ahogy elsétáltam mellettük.

- Nézd már milyen kis aranyos kölyök! Azta jó fiatal az anyuka is. Hány éves lehetet? Lehet hívni kéne a rend...

Áh nem akarom ezt hallgatni.

- Ő nem az én kölyköm. Nincs mit itt látni!

Huuu bele gondolva ez jóval rosszabbul hangzott.

- Ő a kis öcsim én csak vigyázok rá!
- Bocsáss meg leányom!

Két idősebb hölgy jelent meg előttem és már Berni állat kucizták. Amit ő annyira nem fogadott jól.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Hogy mertél ilyen cselekedetet cselekedni. Ám ha már benne vagy, akkor egy kicsit jobbra.

Azt hiszem még is csak örült neki. Azért ezek az öregasszonyok csak úgy a semmiből bukkannak elő. Simán lehetnének tolvajok. Lehet régen azok voltak. Elöttem áll két mester tolvaj, na így nézve már eléggé megtisztelő. Bár mondjuk, ha kirabolnak, ah nincs is semmim.

- Hogy hívják a kicsit? – kérdezte az egyikük
- Berni.
- Berni? Szép neved van te kis huncut. Ez a teljes neve?

Ehhez mély levegőt kellett vennem.

- Nem. A teljes neve nem más, mint Bernatto la Sajtostészta Julius Hannibal Marcus Ferdinand Matthias von Dolion.

Ez volt az egyik alkalom, amikor nem csak képletesen lehetett azt mondani, hogy valakiknek megálltak a fogaskerek az agyában. Én most tökéletes vizuális képet kaptam a folyamatról, ahogy próbálnak újra beindulni.

- Igen. Öhm... így is szép név.
- Igen, anyám sorozat mániás.
- Ezt megértem, de a sajt...
- A sajtostészta? Hát amíg terhes volt, mindig sajtostészta-ról álmodott és csak úgy kívánta, az előtt valahogy még sosem evett. Így megakarta örökíteni az emlékeket.

Még mielőtt befejezhettem volna a történetet az öreg nénik már jó messze jártak, de a fejükben tisztán láttam, hogy mi a véleményük rólam. Kösz anya, kösz ezt is.

- Berni, helyváltás. Mostantól hátul utazol, akkor legalább azután hallom az emberek gondolatait, miután hátra néztek, hogy megbámuljanak.

SEGÍTSÉG KÉRÉS

Már eltelt egy kis idő. Sokat szenvedtem és muszáj volt már leülnöm egy padra.

- Ahj, így sose lesz meg. Ott hátul volt bármi szerencse Berni? Nem láttál egyetlen egy jó pasit sem?
- Hölgyem, az én szemeim a legjobbak, sose hazudnak és eme nyolc perc alatt, nem láttam olyan férfit kire rábíznám a kis biciklimet nem, hogy az országot.

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Egy nem is elég lett volna.

Fárasztó egy dolog szerelembe esni.

- Mi lenne, ha ezt a szenvedést megosztanánk még egy valakivel. Mit szólsz hozzá Berni?
- Unikornis.
- Ezt igennek veszem.

Na hol is van Sári száma? Ajánlom, hogy mindent dobjon el és jöjjön ide.

- Nem hiszem, hogy emlékszel, de amikor ide hívtalak akkor nem éppen arra

gondoltam, hogy én segítek neked, hanem hogy te segíts én nekem.

- Az ide „hívás” alatt azt érted, hogy amikor könyörögtél a telefonba, hogy nem fog neked menni semmi sem és egyedül fogsz megöregedni? Akkor emlékszem, de ez van. Nem mindig lehet mindent csak úgy félre rakni.

- Ahj... értem-értem és köszönöm. Azonban szórólapozás? Most komolyan? Ezzel

töltöd a szombatot?

Sári egy pillanatra megállt és rám nézett, nem gondolt az égvilágon semmire, de valahogy még is olyan tekintet vágott, ami arra utalt, hogy az elméjében éppen hidegre vág.

- Jó-jó bocsánat!
- Mint ahogy az imént mondtam, nem tudjuk mindannyian olyan könnyedén kergetni az álmainkat.

Blah, blah, blah. Manapság mindenkiből filozófus lett. Mesteri szintre üzték ezt a mesterséget. Remélem azért valami értelmes információval is szolgálhat, amellet, hogy így kihasznál.

- Szóval... eddig semmi?

Megkérdezett, miközben lassan tovább osztogatta a lapokat. Én pedig először egy aprócska, majd egyre nagyobb fejrázással válaszoltam.

- Értem. Mindent átkutattál iránta?
- Ühüm. Vagyis csak egy utat.
- Csak egy utat?! És már idehívtál?
- Megértem, hogy dühös vagy, de... elég kétségbeesett lettem.

Sári egy nagyot sóhajtott.

- És még a kicsit is rád sózták?

D.Kaiserer: Olvaslak, mint egy nyitott könyvet

- Jaj, arról inkább ne is beszéljünk. Az otthoniak remekül értenek ahhoz, hogy hogyan tegyék tönkre a terveimet.

- Hmm, ha ez megnyugtat. Szereztem pár információt.
- Micsoda!! Miért nem ezzel kezdted? Mond, mond.
- Na, szóval emlékszel Zoéra?
- Há hogy ne!
- Na, az ő húgának, legjobb barátnőjének, bátyának, kereszt apjának, unokájával
- beszéltem.
- Ó a Zsolttal?
- Igen. Na és ő ismer valakit, akinek, az öccsének, osztálytársának a legjobb barátnője
- látott valakit, akire illik a leírás, amit adtál.
- Tényleg? Hol, hol?
- A könyvtárban. Szombatonként ott dolgozik. A névtábláján állítólag az van odaírva,
- hogy Patrik.
- Patrik? Hmm...Patrik? Nem volt olyan Patrik feje. Biztos vagy benne, hogy pontos az
- információ?
- Ezer százalék!

Hmm. Patrik. Vajon tudnék Patrikné Vanda lenni. Őszintén annyira nem hangzik valami jól.

- Azt ugye tudod, hogy nem a keresztnévét vennéd fel te lüke?!
- Wao, ezt, hogy hallottad? Tán te is gondolatolvasó vagy?
- Nem. Csak hangosan kimondtad.
- Oh. Szerinted még ott van?
- Hát, ha sietsz, megláthatod.
- Köszí, Sári egy angyal vagy! A maradék lapokat út közben rásózom valakikre, ne
- aggódj miattuk! Na, rohanok pá!!
- Köszönöm...Remélem, hogy tényleg jól tettem.